

Eposá: dúzzadó izmú birkózók szobortömege, csupa megfeszült akarat és készség.

Százesztendős eposza az erősek apoteozisa. De őnéki nem kellett orkeszter, ecsét, véső. Nála minden szépség formálója és kifejezője egy: a nyelv.

A magyar nyelv!

Álmok álmódója.

*Hagyjatok el még, hagyjatok,
Most olyan szépet álmodok!
Zöld vetés ring a halmokon
S a légben fenn
Pacsirta zeng:
A haza él, nem haldokol!*

*Az élet nem bús, nem sivár,
Elült a zaj, a pártviszály.
S a nép vígan, mint azelőtt
Kéz a kézben,
Szent békében
Építi az új, szebb jövőt.*

*Új jövőt, szépet, jót, ahol
Szabad a nép, szabad a hon!
Fiura nem száll ős átka,
Hősök népe
Szenvedése,
Szent vére nem hullt hiába!*

*E honban úr lett a magyar
Szív egyet dobban, karba kar.
Szabadsághimnusz zengenek
Futó habok,
Völgyek, halmok,
Ujjongó, boldog emberek!*

*S a lelkelem égve így dalol:
Szabad a nép, szabad a hon!..
Ébredni mégse akarok:
Hátha az álmodom
Meg se találom...
Hagyjatok el még, hagyjatok!*

FAZEKAS ERNŐ.